

ΕΓΝΩΡΙΣΑ τὴ Στέλλα Βιολάντη, ἄνθος μέσα εἰς «τὸ ἄνθος τῶν λαμπρῶν ζακυνθίων παρθένων», ποῦ ψάλλει ὁ ποιητὴς μας.

Εἶχε τὴν κάτασπρη, τὴ γαλατένια σάρκα τοῦ κρινίου· κι' ἀλήθεια, ἦταν περισσότερο λουλοῦδι παρὰ ἄνθρωπος τὸ δροσερὸ καὶ λευκὸ αὐτὸ πλάσμα, μὲ τὰ μαῦρα μάτια τὰ χαριτοβλέφαρα.

Τὴν ἐγνώρισα μπουμποῦκι ἀνάνοικτον ἀκόμα καὶ ἄγουρο, καὶ τὴν εἶδα πάλι ὅταν ὄριμασε κ' ἐπροωτόνιξε τὰ παρθενικά φύλλα — ὦ, τί θαυμαστή ποῦ ἦταν! — κ' ἐσκόρπισε τὴν εὐωδίαν τῶν πρώτων ἡμέρων...

Τὴν εἶδα μιὰ βραδυὰ καλοκαιριοῦ ἀλησιμόνητη, στὸ μαγικό μας Κρουονέρι, μέσα στὴ βάρκα, στὸ «θαλάσσιον ξύλον» τοῦ ποιητοῦ μας, ποῦ ἔπλεε «γέμον ἔρωτος καὶ φωνῶν μουσικῶν». Καὶ τὴν εἶδα στὸ πλάγι τοῦ νέου, τοῦ πλάγιου, ποῦ τῆς ἐψιθύριζε λόγια κρυφά, ἐνῶ ἐκείνη κρατοῦσε ψηλὰ τὸ κεφάλι, κ' ἔλεγε πῶς δὲν τᾱκούει κι' ἂν τᾱκούη, πῶς δὲν τᾱ πιστεύει τὰ λόγια τὰ πλάνα. Ἄ, εἶχε τὴν ὑπερηφάνεια τοῦ καλοῦ κορίτσι! Μὰ στὴν ἄκρη τῶν μαύρων ματιῶν, μ' ὄλο τὸ ξάφνιασμα καὶ τὴ στενοχώρια, μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα σὰν μιὰν ἀκτῖνα χαρᾶς μυστικῆς. Ὡ, τὰ ψευτόλογα ποῦ πλανοῦν τοὺς ἀθώους! Μὴ δὲν ἦταν ἡ μεγάλη ἐκείνη βραδυὰ τῆς ζωῆς της, ποῦ ἐπίστεψεν ἡ κόρη στὸ τέλος πῶς εἶνε ἡ Ἐκλεκτή, λίγες